

Publicerad 2015-04-16 11:43 av Leirbag

Skuggan av Stockholm, Del 1

Det knastrade tyst i kylan, som en liten mysig lägereld, när han med slutna ögon drog ett djupt bloss och höll andan. Med en mjuk utandning forsade haschröken ut i novembermörkret och la sig en kort sekund som en mystisk dimma framför hans ansikte. Södermalm hade förändrats, hela kvarteret var nu en parodi på den svenska övre medelklassens osäkerhet, en tragisk ironi på människans uppblåsthet. Kultureliten svämmade över på gatorna, tygväskor och skägg, mössor och egenstickade kläder.

Hans blick hade fastnat på ljusshowen från Gröna Lund som strålade ut från andra sidan floden, det mörka vattnet speglade lite av ljuset som mörksilvriga strimmor på vattnet och Steve var tvungen att erkänna den påtagliga skönheten i bilden framför honom. Han fortsatte blossa och tänkte sakta igenom kvällens planer, som en serietidning visades det upp i sinnet, bild för bild. Serien var inte vidare uppmuntrande: blod och spya, skrik och hat.

Han skakade på huvudet för att sudda ut bilderna. "Inte ikväll"

Allting handlade om utgångspunkten: Tungt sinne innebar en tung kväll, och vice versa

Först skulle han ta sig till Hökarängen och träffa Henry, dricka och tagga till, senare skulle de vidare till klubb i city. Han började redan känna sig trött så han visste att han skulle behöva mer alkohol och kanske lite tjack för att klara av kvällen. Handen letade sig in innanför jackan och Steve drog fram sin plånbok, en femhundralapp låg i fickan och tre enkronor fyllde myntfacket. Han drog en djup suck och stoppade tillbaka plånboken. Ännu en gång fick han skaka bort dystra tankar och bilder. "positiv...försök vara positiv"

Han tog ett sista bloss och slängde en sista blick ut mot vattnet innan han reste sig och började vandra.

Klockan närmade sig middagstid och det var mycket folk på tunnelbanan. Han överfölls av en stark ångest då han sneglade på människorna i hans närhet. De vandrade omkring i deras ointressanta liv, i en likgiltig smet av smuts utan att någonsin se helheten, utan att påverka världen eller skapa något värt att minnas. De skulle sakta vandra genom sina liv som menlösa lik och sedan dö utan att det berörde honom eller någon annan det minsta.

"De kunde lika gärna dö nu" tänkte han och såg inga problem med att hjälpa till med "utrensningen" om det behövdes. Han erinrade sig om sina tidigare tankar och försökte lugna ner sig. Haschet hade lagt en lugnande matta över honom men oavsett hur mycket han rökte, drack eller stoppade i sig så kom hatet alltid tillbaka, det var en del av honom. Han hade ofta reflekterat över sin natur men kunde bara se sin klarsynthet och sitt hat som en förbannelse, en ondska som var ständigt närvarande och aldrig väntade på sin tid att få tala. Det kändes ibland som en andra person bodde i honom, viskade till honom, föreslog vad han skulle säga och vad han skulle göra. Steve hörde högtalarna ropa ut "Nästa: Hökarängen!"

Han rotade i fickorna efter telefonen samtidigt som han klumpigt trängde sig fram mot de öppna dörrarna. Steve ringde snabbt upp sin vapendragare medan han gick den välbekanta stigen som ledde till Henrys hem.

Steve: "Tjo, va e portkoden?"

Henry: "1323"

Steve: "Grymt, är där om nån minut"

Han lade på och började glida iväg i sina tankar. Han skrattade till då han tänkte på antalet gånger han frågat

Henry om portkoden. Han hade varit hos Henry otaliga gånger och hans kod hade aldrig ändrats ändå kunde han aldrig minnas den.

Steve log för sig själv då han traskade förbi en av alla dessa hundägare som orkade stå i kylan i väntan på att plocka skit. Hundar var ofräscha och krävande, han förstod inte hur man kunde skaffa en hund och absolut inte hur man orkade städa upp efter dem.

Han kom fram och klev upp för de sista trappstegen, knappade in koden och gick in i trapphuset. En svag doft av soppor hängde i luften och de gula slitna betongväggarna förstärkte lukten. Man kunde nästan känna smaken av avfall i munnen och hela trapphuset verkade nästan klabbigt.

Steve rös till men återhämtade sig snabbt och han klev snart in i sin väns lägenhet.

De satte sig i den lilla 2:an i Gubbängen och drack med hög musik dunkandes i bakgrunden. Det skrattades och skojades, skrek och ropades i takt med ett gränslöst drickandes. När de väl började röra sig in mot stan så var de båda fulla som svin.

Steve var aldrig måttfull, den genen saknades helt, vilket gjorde det lite arbetsamt att gå ut med honom.

Henry var dock likadan så de passade varandra perfekt. De hade träffats för några år sedan och hade genast börjat umgås mycket med varandra, vänner i alkohol, vänner i droger och vänner i ångest. De hade under alkoholets och drogernas rus berättat om de mest intima delarna av deras liv. Det var som att de genast hittat sig själva, eller delar av dem, i varandra. Dock så var de nu tillsammans en sorglig syn för omgivningen, redlösa och påverkade snubblade de runt i tunnelbanevagnen.

När de slutligen nått rätt destination så hamnade Henry direkt i problem med ett annat sällskap på perrongen. Steve var på gott humör, vid den här tiden på kvällen, så han såg till att ta sig an situationen. Efter 10 minuter av övertalning och väl valda ord så lyckades de äntligen ta sig ifrån perrongen. På vägen till "Himlen", som klubben hette, blossa de tillsammans och när de väl kommit fram till klubben så kunde de knappt stå på benen. Vakterna stod lyckligtvis inte vid ingången och de kunde lätt ta sig in för att beställa mer öl. Detta var utomordentligt turligt för båda två då ingen vettig människa i hela världen skulle ha släppt in dem. Väl inne på klubben så vinglade Steve snabbt fram till baren och beställde mer alkohol medan Henry satte sig vid ett av borden.

Trots sitt fredliga humör så lyckades Steve inte hålla sig undan dramatiken, han hade lyckats stöta till en man på dansgolvet och hade instinktivt slängt iväg en knytnäve som träffat väl på herrens nyvakade kind. Skrik och folksamling, i tumulten hade Steve lyckats slingra sig ifrån uppståndelsen och skyndade sig nu hastigt mot utgången.

Henry hade inte märkt någonting, han satt med huvudet böjt över bordet som en pundare och skulle inom en snar framtid bli utslängd därifrån. Steve hade inte tid att tänka på Henry. Nu måste han ut därifrån, han hade inte vidare lust med polisanmälningar eller fyllecell.

"Faaan, det går alltid åt helvete. Fan ta Stockholm, fan ta Sverige, fan ta världen, åt helvete med allt!!"

På vägen hem ringde Steve till Henry för att förklara varför han försvann så plötsligt. Han ringer därefter ett dussin samtal till en mängd andra personer: gamla flickvänner, kompisar, klasskompisar och familjemedlemmar. Den fulla Steve minns inte vad han sade eller vad han gjorde då han vaknade nästa morgon med illamående och en helvetiskt bultande huvudvärk. Han öppnade ögonen och försökte till sitt

yttersta att rekonstruera händelseförloppet från kvällen innan men vissa minnen var verkligen förlorade. Han hatade den tomhet som han ofta kände efter att ha druckit alkohol. Steve försökte sätta ord på känslan men lyckades inte formulera denna känsla bättre än: "Ett outtröttligt svältande svart hål"

Steve började skriva, vilket han ofta gjorde då denna tunga känsla drabbade honom:

Jag klamrar mig fast vid mina ekon av självrespekt
Mina minnen är sorterade och valda
Sorgen instängd, rädslan barrikerad

Vilken charad mina bröder!

Pjäser som rör sig utan plan
Vid markens kalla ärlighet
Sträcker sig ogräset mot solens barmhärtighet

Solen är en illusion broder, om du frågar mig
Alltså om du frågar mig"
– Steve, Juni-2012

En stor klunk av vodka och två treo-tabletter gjorde hans vardag mycket lättare. Det var nu lördag och han började titta igenom loggen över utgående samtal i hopp om att få en/flera flashbacks från föregående kvälls eskapader. "Usch, vafan sa jag till folk igår?"

Han började skicka sitt standard sms: "Sry för igår, var rätt full och hoppas jag inte var jobbig. Hörs /Steve"

Steve slickade sina torra läppar och tryckte motvilligt i sig 2-3 klunkar vatten. Han funderade på vad han hade skrivit: "vilken jävla skit alltså!"

Han var aldrig nöjd och alltid kräsen, vad han än skrev så skulle det vara perfekt och kontrollerat minst 4-5 gånger innan han vågade skicka iväg det. Han hade tidigare skrivit dikter om ångest som han nu skämdes för. "Vem fan kan skriva sådan skit och vältra sig i sin egen självmedömkan?" tänkte han och tog en klunk vodka till. Det brände i halsen och han var tvungen att harkla sig lite. Steve hade tidigare inhandlat en flaska vodka som stod i rummet, denna använde han till återställare och sömnpiller, i kombination med sina vanliga sömnpiller.

"Ingen skam, ingen skuld" tänkte han och drack en klunk till av den rysliga vodkan.

Steve gick för närvarande en utbildning som fokuserade på fastighetsskötsel och han kände sig inte hundra procent dedikerad sina studier. Han funderade över sina år som student i skolan:

"Fan vad tiden går!" tänkte han och tog en till klunk vodka.

Baksmällan hade förvandlats till en seghet som han visste skulle hänga med honom resten av dagen, en efterhängsen Quasimodo som skulle påminna honom om gårdagens handlingar.

"Försvinn, för helvete!"

Han öppnade fönstret ännu mer. Den kalla vinterluften var som en väckarklocka för sinnet, det fick honom att pigga till oavsett vad han hade sysslat med dagen innan. Han lade en av sina smutsiga t-shirts över ögonen och hoppades att han sakta skulle glida in i sömnens mjuka vagga. En halvtimme förflöt innan

tålamodet tog slut.

Han försökte ignorera det smärtsamma och högljudda bultandet innanför pannbenet när han med en kolossal kraftansträngning lyckades ta sig upp från sängen.

”Usch..”, han tog en stor klunk vodka och hostade till.

Han lät blicken vandra omkring i det snurrande rummet och fick motvilligt konstatera att han var full.

Med vacklande steg hittar han fram till toaletten och sätter sig tungt mot den kladdiga toaletsitsen.

Avsky

Hur kunde det gå så långt?

Hur kunde han tillåta sig själv att leva som han gjorde och varför hade han inte gjort någonting åt saken?

Det gör detsamma, det är försent nu iallafall för när man väl upplevt riktigt mörker så blir man aldrig densamma.

Plötsligt högg det till i bröstet.

Lungorna var som paralyserade och han kunde inte förmå sig själv att andas.

Steve kunde känna paniken komma, som när man sakta förnimmer ljudet av ett närmande tunnelbanetåg, och han förberedde sig på den psykologiska kampen mot sig själv.

”Det är lugnt, du är trygg...du är lugn, du är trygg....”

Han viskade orden som ett mantra medan han sakta vaggade av och an med armarna korslagt låsta runt sitt bål. Det skulle gå över.

Han räknade sekunderna.

”17, 18, 19.....”

Det kommer gå över, du bestämmer,

Det kommer gå över

Paniken ökade.

Han kände hur musklerna spändes allt mer och kunde nästan höra lungorna skrika efter luft.

”48, 49, 50...”

En långsam nedrustning startades.

Han kände luften sakta sippra in genom näsan och lungorna fyllas av ny luft. Med slutna ögon kände han hur varje del av hans spända kropp slappnade av, som om de varit knutar som sakta löstes upp, en efter en. Det var över.

Utmattad lät han armarna hänga slappt vid sidan och stirrade med öppen mun mot det vita taket. En enda tanke snurrade i hans skalle:

”Hade systembolaget öppnat?”

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Leirbag med Poeter.se id #43875 innehar upphovsrätten